

kan sige, at den har været ret stærkt stigende i en længere Aarrække. Det er selvfølgelig en overordentlig sørgelig Kendsgerning, og det er derfor ogsaa rigtigt, at der bliver taget fat paa forebyggende Foranstaltninger for om muligt at standse denne Kriminalitetens Vækst, særlig blandt Ungdommen. Men jeg tror, man skal gaa en lille Smule videre, før man slaar fast, hvilken Vej man vil vælge, jeg tror, man skal undersøge lidt dybere, end det hidtil er gjort, hvad Aarsagen er til denne stigende Kriminalitet blandt Ungdommen; — det gælder for øvrigt ikke blot den danske Ungdom, men det gælder sikkert Ungdommen omkring i Verdens store Byer, jeg tror, vi dør staar overfor en Verdensbevægelse. Der kan være forskellige Meninger om, hvad Aarsagen er, der er dog neppe Tvivl om, at de 4 Aars Krig med Beretningerne om alt, hvad der har fundet Sted, har gjort sit, men jeg tror alligevel, at man ikke dør er ved den dybeste Aarsag. Hvis man vil lede efter denne, bør man sikkert ogsaa nævne, at der indenfor Byerne — og det hænger vel sammen med Byernes Forhold — er en voksende Mangel paa Sans for de aandelige Værdier i Menneskelivet, det bliver de timelige og materielle Værdier, som fanger Menneskenes Sind, og som de vier alt deres Arbejde. Det kommer selvfølgelig til at gøre sig gældende ogsaa indenfor Hjemmene, og det kommer til at gøre sig gældende blandt Ungdommen. Det kan maaske ogsaa i denne Sammenhæng siges — og det er ikke uden Forbindelse med det, jeg allerede har sagt —, at der vistnok er en stigende Mangel paa Ævne hos Børnene til at se op til det, som virkelig er af stor Værdi. Jeg kunde gerne udtrykke det saaledes, hvis jeg ikke bliver for stærkt misforstaaet, at der er en voksende Mangel paa Sans for Autoritet. Det er nu en Gang ikke godt i de unge Aar ikke at have Ævnen til at se opad til det, som er værd at se opad til, og at mangle Autoritetstrang, altid at ville sætte sig paa den høje Hest. Denne voksende Tendens i Ungdommens indre Liv hænger naturligvis nøje sammen med Hjemmene, og derfor tror jeg, at hvis vi skal gaa til forebyggende Foranstaltninger, skal vi ogsaa tage Sigte paa disse Forhold og søge, om vi ikke kan faa de sjælelige, de aandelige Værdier i noget højere Kurs i vort Folk og Sansen for det materielle trængt en lille Smule tilbage — den har saa vist i disse Tider en meget fremragende Plads.

Naar der nu er Tale om Vuggestuer, Fritidshjem og Børneasylter, vil jeg gøre opmærksom paa, at dette er ikke noget helt

nyt i vort Land, der har, som det ogsaa var at vente, virkelig været en Bevægelse indenfor den danske Menighed for at rejse denne Sag, og det kan vel siges, at alt det eller i alt Fald omtrent alt det, som findes af Vuggestuer, Børneasylter og Fritidshjem, der tager sig af Børn, uden at der fra Forældrenes Side ydes noget væsentligt Bidrag dertil, skyldes en Menighedsbevægelse og den Støtte, som den har faaet. Jeg siger ikke dette for at rose den Side af den danske Menighed, som særlig har taget sig deraf, men jeg siger det, fordi det er Sandhed. Medens en borgerlig Bevægelse vil søge at redde Børnene, saaledes at de ikke skal komme ind under kriminel Tiltale, komme ind paa Veje, som vil koste Staten Penge og volde dem selv Ulykker, ser den danske Menighed selvfølgelig endnu dybere paa Menneskeværdet og ogsaa paa Børnenes Værd, og der er ingen Steder, hvor man bedre end indenfor den danske Menighed ved, at naar man tager Børnene ved Haanden, tager man Moderen om Hjertet. Jeg vil derfor tro, at det første Skridt ad den Vej, hvis der skulde tages et Skridt her ved Finanslovsforslagets tredje Behandling, eller hvis der skulde begyndes derpaa ved en særlig Lov, burde være, at Staten siger: Lad os se, hvad vi allerede har af den Art, og lad os give det en rundelig og god Understøttelse, for at den Bevægelse, som er fremme, og som har været fremme i en lang Aarrække, kan faa fast Bund under Fødderne og udvide sin Virksomhed og tage mod mange, som trænger dertil, og som endnu ikke har kunnet komme med. Jeg tror, at ad den Vej vil man naa langt, og skulde det saa vise sig, at man ikke kan naa langt nok, saa kan man gaa videre til Kommune og Stat. Jeg synes, det bør siges her, at en saadan Bevægelse allerede er begyndt, og det skal siges med Anerkendelse til dem, som har begyndt denne Gerning, og som derfor har en Del Kræfter, der er egnet til at tage denne Gerning op, saaledes at den kan gribe videre om sig, for dør staar Kommunerne fuldkomment blankt. Ikke en Gang Københavns Kommune, som jo staar i nært Forhold til det Parti, der her fremfører Ændringsforslaget, har, som den ærede Ordfører hentydede til ved Omtalen af Boligforholdene, saadan som det tidligere blev omtalt af det ærede 17de Medlem for Hovedstaden (Vilhelm Rasmussen), gjort noget i Retning af at oprette kommunale Vuggestuer, Børneasylter eller Fritidshjem; og det vilde dog synes naturligt, hvis der var Trang dertil indenfor Kommunen, at Kommunalbesty-